

Sentencja

Handlowiec, który kieruje swoją reklamą do klientów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w określonym państwie członkowskim i tworzy lub udostępnia im szczególnie system dostawy oraz szczególnie sposób zapłaty lub zezwala na takie działanie osobie trzeciej, umożliwiając w ten sposób tym klientom dostawę na ich rzecz kopii utworów chronionych prawem autorskim w tym państwie członkowskim, dokonuje w państwie członkowskim, w którym dostawa miała miejsce, „publicznego rozpowszechniania” w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE powinny być interpretowane w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie ścigało na podstawie krajowego prawa karnego pomocnictwo w rozpowszechnianiu bez zezwolenia kopii utworów chronionych przez prawo autorskie, w przypadku gdy kopie takich utworów są publicznie rozpowszechniane na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach sprzedaży skierowanej w szczególności do klientów rzeczonożego państwa, do której dochodzi w innym państwie członkowskim, gdzie towary te nie są chronione prawem autorskim lub na ich ochronę nie można skutecznie powoływać się wobec osób trzecich.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Leopold Sommer przeciwko Landesgeschäftsstelle des Arbeitsmarktservice Wien

(Sprawa C-15/11) (¹)

(Przystąpienie nowych państw członkowskich — Republika Bułgarii — Uregulowanie państwa członkowskiego uzależniające wydanie zezwolenia na pracę obywatelom bułgarskim od oceny sytuacji na rynku pracy — Dyrektywa 2004/114/WE — Warunki przyjęcia obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie)

(2012/C 250/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Leopold Sommer

Strona pozwana: Landesgeschäftsstelle des Arbeitsmarktservice Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia dyrektywy Rady

2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz.U. L 375, s. 12), a w szczególności jej art. 17 oraz ust. 14 załącznika VI — wykazu, o którym mowa w art. 20 Protokołu dotyczącego warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (Dz.U. 2005, L 157, s. 104) — Uregulowanie państwa członkowskiego uzależniające wydanie pozwoleń na pracę obywatelom bułgarskim od oceny sytuacji panującej na rynku zatrudnienia — Ewentualne zastosowanie dyrektywy 2004/114/WE

Sentencja

1) Punkt 1 ust. 14 załącznika VI Protokołu dotyczącego warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że warunki dostępu studentów bułgarskich do rynku pracy w okresie właściwym dla stanu faktycznego sprawy głównej nie mogą być bardziej restrykcyjne niż te, które zostały określone w dyrektywie Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie.

2) Uregulowanie krajowe tego rodzaju, jak występujące w sprawie przed sądem krajowym, zastrzega wobec obywateli bułgarskich traktowanie bardziej restrykcyjne niż traktowanie zastrzeżone na rzecz obywateli państw trzecich na podstawie dyrektywy 2004/114.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Federación de Asociaciones Sindicales (FASGA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (Fetico), Federación Estatal de Trabajadores de Comercio, Hostelería, Turismo y Juego de UGT, Federación de Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO

(Sprawa C-78/11) (¹)

(Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Zwolnienie chorobowe — Coroczny płatny urlop pokrywający się ze zwolnieniem chorobowym — Prawo do skorzystania z corocznego płatnego urlopu w innym terminie)

(2012/C 250/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Strona pozwana: Federación de Asociaciones Sindicales (FASGA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (Fetico), Federación Estatal de Trabajadores de Comercio, Hostelería, Turismo y Juego de UGT, Federación de Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Czasowa niezdolność do pracy, która wystąpiła w sposób nieoczekiwany w trakcie urlopu — Przepisy krajowe, które nie pozwalają na przerwanie urlopu corocznego i późniejsze wykorzystanie go w pełni lub w pozostałej części w innym terminie

Sentencja

Wykładni art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych, które przewidują, iż pracownik, który w czasie corocznego płatnego urlopu stał się w sposób nieoczekiwany niezdolny do pracy, nie ma prawa do wykorzystania tego corocznego urlopu, pokrywającego się z okresem niezdolności do pracy, w terminie późniejszym

(¹) Dz.U. C 152 z 21.5.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 czerwca 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Baranya Megyei Bíróság, Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság — Węgry) — Mahagében Kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (C-80/11), Péter Dávid przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága (C-142/11)

(Sprawy połączone C-80/11 i C-142/11) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia — Warunki skorzystania z prawa do odliczenia — Artykuł 273 — Krajowe przepisy służące zwalczaniu przestępczości podatkowej — Praktyka krajowych organów podatkowych — Odmowa prawa do odliczenia w wypadku nieprawidłowości po stronie wystawcy faktury za towary lub usługi, których odliczenie ma dotyczyć — Ciężar dowodu — Ciężący na podatniku obowiązek upewnienia się o prawidłowym postępowaniu wystawcy faktury i udowodnienia tego)

(2012/C 250/08)

Język postępowania: węgierski

Sądy krajowe

Baranya Megyei Bíróság, Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mahagében Kft (C-80/11), Péter Dávid (C-142/11)

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (C-80/11), Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága (C-142/11)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Baranya Megyei Bíróság — Wykładnia dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Warunki skorzystania z prawa do odliczenia podatku należnego lub zapłaconego w praktyce krajowych organów podatkowych — Ciężący na podatniku obowiązek udowodnienia rzeczywistego przeprowadzenia transakcji wskazanej na fakturze oraz prawidłowego postępowania wystawcy faktury

Sentencja

1) Artykuł 167, art. 168 lit. a), art. 178 lit. a), art. 220 pkt 1 i art. 226 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce krajowej, w ramach której organ podatkowy odmawia podatnikowi prawa do odliczenia od kwoty należnego podatku od wartości dodanej kwoty tego podatku należnego lub zapłaconego z tytułu świadczonych mu usług z tego powodu, iż wystawca faktur dotyczących owych usług lub jeden z jego usługodawców dopuścił się nieprawidłowości, bez udowodnienia przez organ podatkowy na podstawie obiektywnych przesłanek, iż podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja mająca stanowić podstawę prawa do odliczenia wiązała się z przestępstwem popełnionym przez wystawcę faktury lub inny podmiot działający na wcześniejszym etapie obrotu.

2) Artykuł 167, art. 168 lit. a), art. 178 lit. a) i art. 273 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce krajowej, w ramach której organ podatkowy odmawia prawa do odliczenia z tego powodu, iż podatnik nie upewnił się, że wystawca faktury za towary, których prawo do odliczenia ma dotyczyć, jest podatnikiem, że dysponował on tymi towarami i był w stanie je dostarczyć oraz że wywiązał się z obowiązku złożenia deklaracji i zapłaty podatku od wartości dodanej, albo z tego powodu, że podatnik nie posiada, poza fakturą, innych dokumentów potwierdzających spełnienie powyższych warunków, mimo że spełnione były warunki materialne i formalne powstania prawa do odliczenia określone w dyrektywie 2006/112, a podatnik nie miał przesłanek podejrzewać, że wystawca faktury dopuścił się nieprawidłowości lub przestępstwa.

(¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.